Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEA
od 21. prosinca 2016.[1]

**Predmet C-696/15 P**

**Češka Republika**
**protiv**

**Europske komisije**

„Žalba – Promet – Direktiva 2010/40/EU – Uvođenje inteligentnih prometnih sustava u cestovnom prometu – Delegiranje ovlasti Europskoj komisiji – Delegirana uredba (EU) br. 885/2013 – Pružanje usluga informiranja o sigurnim i zaštićenim parkirališnim mjestima za kamione i gospodarska vozila – Delegirana uredba (EU) br. 886/2013 – Podaci i postupci za pružanje korisnicima besplatnih osnovnih općih prometnih informacija u vezi s cestovnom sigurnosti – Navodno prekoračenje ograničenja delegiranja ovlasti koje je počinila Komisija”

## I – Uvod

1. Češka Republika svojom žalbom zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 8. listopada 2015., Češka Republika/Komisija[2], kojom je Opći sud odbio njezine dvije tužbe za poništenje delegiranih uredbi (EU) br. 885/2013[3] i (EU) br. 886/2013[4], koje je donijela Europska komisija (u daljnjem tekstu zajedno nazvane: sporne uredbe) radi dopune Direktive 2010/40/EU[5] o inteligentnim prometnim sustavima (u daljnjem tekstu: ITS) u cestovnom prometu.

2. Predlažem Sudu da odbije tu žalbu zbog razloga navedenih u nastavku.

1 Izvorni jezik: francuski

2 T-659/13 i T-660/13, neobjavljena, EU:T:2015:771, u daljnjem tekstu: pobijana presuda

3 Uredba Komisije od 15. svibnja 2013. o dopuni Direktive 2010/40 s obzirom na pružanje usluga informiranja o sigurnim i zaštićenim parkirališnim mjestima za kamione i gospodarska vozila (SL 2013., L 247, str. 1.).

4 Uredba Komisije od 15. svibnja 2013. o dopuni Direktive 2010/40 s obzirom na podatke i postupke za pružanje korisnicima, gdje je to moguće, besplatnih osnovnih općih prometnih informacija u vezi s cestovnom sigurnosti (SL 2013., L 247, str. 6.).

5 Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 2010. o okviru za uvođenje inteligentnih prometnih sustava u cestovnom prometu i za veze s ostalim vrstama prijevoza (SL 2010., L 207, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str. 296.).

## II – Zakonodavni okvir

### *A – Direktiva 2010/40*

3. U uvodnim izjavama 3., 7. i 18. Direktive 2010/40 navedeno je sljedeće:

„(3) [ITS] su napredne aplikacije koje, unatoč tome što ne utjelovljuju inteligenciju kao takvu, imaju za cilj pružati inovativne usluge u vezi s različitim vrstama prijevoza i upravljanjem prometom, omogućiti bolju obaviještenost različitih korisnika te sigurnije, usklađenije i ‚pametnije' korištenje prometnih mreža.

(7) Kako bi se osiguralo usklađeno i učinkovito uvođenje ITS-a unutar Unije kao cjeline, potrebno je uvesti specifikacije, uključujući, prema potrebi, i norme kojima se definiraju daljnje detaljne odredbe i postupci. Prije donošenja bilo kakvih specifikacija, Komisija treba ocijeniti njihovu usklađenost s određenim definiranim načelima navedenima u Prilogu II. Prednost treba dati u prvome redu četirima glavnim područjima razvoja i uvođenja ITS-a. [...]

(18) Glavni dionici poput pružatelja usluga ITS-a, udruženja korisnika ITS-a, prijevoznika i upravitelja objekata, predstavnika proizvodnog sektora, socijalnih partnera, strukovnih udruženja i lokalnih vlasti trebali bi imati mogućnost savjetovati Komisiju o poslovnim i tehničkim vidovima uvođenja ITS-a unutar Unije. U tu svrhu Komisija treba osnovati savjetodavnu skupinu za ITS te na taj način osigurati usku suradnju s dionicima i državama članicama."

4. Člankom 4. točkama 1. i 17. Direktive 2010/40 predviđene su sljedeće definicije:

„1. [ITS] znači sustavi u kojima se informacijske i komunikacijske tehnologije primjenjuju u području cestovnog prometa, uključujući infrastrukturu, vozila i korisnike, te u upravljanju prometom i upravljanju mobilnosti, kao i za veze s ostalim vrstama prijevoza;

17. ‚specifikacija' znači obvezujuća mjera o utvrđivanju odredaba koje sadrže zahtjeve, postupke ili bilo kakva druga relevantna pravila".

5. Članak 5. te direktive, naslovljen „Uvođenje ITS-a", glasi kako slijedi:

„1. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da se pri uvođenju aplikacija i usluga ITS-a u skladu s načelima iz Priloga II. primjenjuju specifikacije koje je Komisija donijela u skladu s člankom 6. To ne dovodi u pitanje pravo svake države članice da sama odluči o uvođenju takvih aplikacija i usluga na svom području. To pravo ne dovodi u pitanje bilo kakav zakonodavni akt donesen na temelju članka 6. stavka 2. drugog podstavka.

[...]"

6. Člankom 6. Direktive 2010/40, naslovljenim „Specifikacije", propisano je sljedeće:

„1. Komisija najprije donosi specifikacije potrebne kako bi se osigurala usklađenost, interoperabilnost i kontinuitet pri uvođenju i operativnoj uporabi ITS-a za prioritetne mjere.

2. Komisija ima za cilj donijeti specifikacije za jednu ili više prioritetnih mjera do 27. veljače 2013.

Najkasnije 12 mjeseci nakon donošenja potrebnih specifikacija za određenu prioritetnu mjeru, a nakon što je, prema potrebi, provela analizu učinka uključujući analizu troškova i koristi, Komisija u skladu s člankom 294. [UFEU-a] predstavlja Europskom parlamentu i Vijeću prijedlog o uvođenju te prioritetne mjere.

3. Nakon što se donesu potrebne specifikacije za te prioritetne mjere, Komisija donosi specifikacije za osiguranje usklađenosti, interoperabilnosti i kontinuiteta pri uvođenju i operativnoj uporabi ITS-a za ostale mjere u prioritetnim područjima.

4. Prema potrebi, te s obzirom na područje na koje se specifikacija odnosi, ta specifikacija uključuje jednu ili više od sljedećih tipova odredbi:

(a) funkcionalne odredbe koje opisuju uloge različitih dionika i protok informacija među njima;

(b) tehničke odredbe koje osiguravaju tehnička sredstva za ispunjenje funkcionalnih odredbi;

(c) organizacijske odredbe koje opisuju postupovne obveze različitih dionika;

(d) uslužne odredbe koje opisuju različite razine usluga i njihov sadržaj za aplikacije i usluge ITS-a.

5. Ne dovodeći u pitanje postupke u skladu s Direktivom 98/34/EZ u specifikacijama se, prema potrebi, određuju uvjeti pod kojima države članice, nakon što o tome obavijeste Komisiju, mogu uspostaviti dodatna pravila za pružanje usluga ITS-a na cijelom svom području ili na njegovom dijelu, pod uvjetom da ta pravila ne ometaju interoperabilnost.

6. Specifikacije se, prema potrebi, temelje na bilo kojim normama iz članka 8.

U specifikacijama se, prema potrebi, predviđa ocjena sukladnosti u skladu s Odlukom br. 768/2008/EZ.

Specifikacije moraju ispunjavati načela navedena u Prilogu II.

7. Komisija provodi analizu učinaka, uključujući analizu troškova i koristi, prije donošenja specifikacija.”

7. Člankom 7. Direktive 2010/40, naslovljenim „Delegirani akti”, predviđeno je sljedeće:

„1. Komisija može donijeti delegirane akte u pogledu specifikacija u skladu s člankom 290. [UFEU-a]. Pri donošenju takvih delegiranih akata Komisija djeluje u skladu s relevantnim odredbama ove Direktive, posebno člankom 6. i Prilogom II.

(2) Za svaku od prioritetnih mjera donosi se poseban delegirani akt.

[...]”

### *B – Delegirana uredba br. 885/2013*

8. U skladu s njezinim člankom 1., Delegiranom uredbom br. 885/2013 „utvrđuju [se] specifikacije potrebne da bi se osigurala sukladnost, interoperabilnost i kontinuitet potrebni za uvođenje i operativno korištenje usluga informiranja o sigurnim i zaštićenim parkirališnim mjestima za kamione i gospodarska vozila na razini Unije, u skladu s Direktivom [2010/40]”.

9. Člankom 3. Delegirane uredbe br. 885/2013, koji se odnosi na zahtjeve za pružanje usluga informiranja, predviđeno je sljedeće:

„1. Države članice moraju utvrditi područja na kojima je zbog prometnih i sigurnosnih uvjeta potrebno uvesti usluge informiranja o sigurnim i zaštićenim parkirališnim mjestima.

Određuju i zone prioriteta u kojima će se pružati dinamične informacije.

(2) Pružanjem informacijskih usluga ispunjavaju se uvjeti utvrđeni člancima od 4. do 7.”

10. Člankom 8. Delegirane uredbe br. 885/2013, naslovljenim „Ocjena sukladnosti zahtjevima”, predviđeno je sljedeće:

„1. Države članice imenuju nacionalno tijelo nadležno za ocjenu ispunjavaju li pružatelji usluga, upravitelji parkirališta i operatori cestovnog prometa zahtjeve utvrđene člancima od 4. do 7. To tijelo mora biti nepristrano i neovisno o ovima posljednjima.

Dvije ili više država članica može odrediti zajedničko regionalno tijelo nadležno za procjenu sukladnosti tim zahtjevima na svojem području.

Države članice moraju obavijestiti Komisiju o tom imenovanom tijelu.

(2) Svi pružatelji usluga moraju podnijeti izjavu imenovanim tijelima o svojoj sukladnosti zahtjevima iz članaka od 4. do 7.

[...]

3. Imenovana tijela moraju nasumično provjeravati ispravnost deklaracija raznih javnih i privatnih pružatelja usluga i upravitelja parkirališta te zahtijevati dokaze sukladnosti sa zahtjevima iz članaka od 4. do 7.

Kvaliteta usluge može se ocijeniti i uz pomoć komentara korisnika.

Imenovana tijela moraju svake godine mjerodavnim nacionalnim vlastima podnositi izvješća o predanim izjavama i o rezultatima njihovih nasumičnih provjera.”

### *C – Delegirana uredba br. 886/2013*

11. U skladu s njezinim člankom 1., Delegiranom uredbom br. 886/2013 „utvrđuju [se] specifikacije potrebne da bi se osigurala usklađenost, interoperabilnost i kontinuitet za uvođenje i operativnu uporabu podataka i postupaka za pružanje korisnicima, gdje je to moguće, besplatnih osnovnih općih prometnih informacija u vezi s cestovnom sigurnosti na razini Unije u skladu s Direktivom [2010/40]”.

12. Člankom 5. Delegirane uredbe br. 886/2013, koji se odnosi na pružanje usluga informiranja, predviđeno je sljedeće:

„1. Države članice trebaju odrediti dionice transeuropske cestovne mreže na kojima je zbog prometnih i sigurnosnih uvjeta potrebno uvesti uslugu osnovnih općih prometnih informacija u vezi s cestovnom sigurnosti.

O takvim dionicama moraju obavijestiti Komisiju.

2. Pružanjem usluge informiranja ispunjavaju se uvjeti utvrđeni člancima 6. i 8.”

13. Člankom 9. Delegirane uredbe br. 886/2013, naslovljenim „Ocjena sukladnosti zahtjevima”, utvrđeno je sljedeće:

„1. Države članice moraju imenovati nepristrano i neovisno nacionalno tijelo nadležno za ocjenu ispunjavaju li javni i privatni operatori cestovnog prometa i pružatelji usluga te radijski i televizijski nakladnici specijalizirani za prometne informacije zahtjeve iz članaka 3. do 8. Dvije ili više država članica mogu imenovati zajedničko tijelo nadležno za ocjenu sukladnosti tim zahtjevima na njihovom području.

Države članice obavješćuju Komisiju o tim nacionalnim tijelima.

(2) Javni i privatni operatori cestovnog prometa i pružatelji usluga i radijski i televizijski nakladnici posvećeni prometnim informacijama imenovanim nacionalnim tijelima moraju dati svoje identifikacijske podatke i opis usluge informiranja koju pružaju te predati izjavu o sukladnosti zahtjevima iz članaka 3. do 8.

[...]

3. Imenovana nacionalna tijela moraju nasumično provjeravati ispravnost deklaracija javnih i privatnih operatora cestovnog prometa i pružatelja usluga te radijskih i televizijskih nakladnika posvećenih prometnim informacijama, kao i zahtijevati dokaze o sukladnosti zahtjevima iz članaka 3. do 8.

Imenovana nacionalna tijela moraju svake godine podnositi izvješća nacionalnim vlastima o predanim izjavama i o rezultatima njihovih nasumičnih provjera.”

## III – Pobijana presuda

14. Zahtjevima podnesenima tajništvu Općeg suda 12. prosinca 2013. Češka Republika podnijela je dvije tužbe za poništenje spornih uredbi.

15. U prilog tim tužbama za poništenje Češka Republika navela je tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 7. stavka 1. Direktive 2010/40 u vezi s člankom 5. stavkom 1. i člankom 6. te direktive jer je Komisija donošenjem spornih uredaba prekoračila ograničenja ovlaštenja predviđenog tim odredbama. Drugi tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 290. UFEU-a jer je Komisija donošenjem spornih uredaba prekoračila ograničenja svoje nadležnosti za donošenje nezakonodavnih delegiranih akata koja je predviđena tim člankom. Treći tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 13. stavka 2. UEU-a jer je Komisija donošenjem spornih uredaba prekoračila ograničenja ovlasti koje su joj dodijeljene Ugovorima.

16. Opći sud odbio je u pobijanoj presudi sve te tužbene razloge, a prema tome i obje tužbe u cijelosti.

## IV – Zahtjevi stranaka pred Sudom

17. Kao prvo, Češka Republika od Suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu presudu;

– u cijelosti poništi sporne uredbe i

– Komisiji naloži snošenje troškova.

18. Podredno, Češka Republika od Suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu presudu;

– poništi članak 3. stavak 1., članak 8. i članak 9. stavak 1. točku (a) Delegirane uredbe br. 885/2015 te članak 5. stavak 1., članak 9. i članak 10. stavak 1. točku (a) Delegirane uredbe br. 886/2013 i

– Komisiji naloži snošenje troškova.

19. Komisija od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu i

– Češkoj Republici naloži snošenje troškova.

## V – Analiza

20. U prilog svojoj žalbi Češka Republika iznosi tri žalbena razloga, koje ću redom ispitati u nastavku.

### *A – Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti*

21. Češka Republika prvim žalbenim razlogom tvrdi da je Opći sud povrijedio načelo pravne sigurnosti kada je u točkama 39. do 43. pobijane presude presudio da spornim uredbama nije utvrđena obveza država članica da uvedu aplikacije i usluge ITS-a na svojem državnom području.

22. Te se točke pobijane presude odnose na ispitivanje prvog dijela prvog tužbenog razloga za poništenje na koji se poziva Češka Republika, koje je proveo Opći sud. Češka Republika tvrdila je da je Komisija, kada je u spornim uredbama nametnula obvezu uvođenja aplikacija i usluga ITS-a, iako je člankom 5. stavkom 1. te direktive utvrđeno da države članice mogu same odlučiti o uvođenju takvih aplikacija i usluga, prekoračila ograničenja ovlaštenja koje joj je dodijeljeno Direktivom 2010/40. Opći sud odbio je taj dio tužbenog razloga jer spornim uredbama nije nametnuta takva obveza uvođenja aplikacija i usluga, suprotno tvrdnjama Češke Republike.

23. Češka Republika podsjeća na sudsku praksu Suda, prema kojoj načelo pravne sigurnosti zahtijeva da su pravna pravila Unije jasna, precizna i predvidiva u svojim učincima kako bi se zainteresirane osobe mogle orijentirati u situacijama i pravnim odnosima uređenima pravnim poretkom Unije[6].

24. Ističe tri argumenta kojima želi dokazati postojanje povrede tog načela u točkama 39. do 43. pobijane presude.

25. Kao prvo, iz spornih uredbi proizlazi da se moraju primjenjivati u svim državama članicama, protivno onome što je presudio Opći sud. Te uredbe osobito sadržavaju klasičnu odredbu koja se odnosi na obveznu narav svih njihovih elemenata i njihovu izravnu primjenjivost u svim državama članicama. Osim toga, obrazloženje Komisije što se tiče navedenih uredbi[7] ukazuje na to da je Komisija nastojala nametnuti obvezu uvođenja aplikacija i usluga ITS-a u svim državama članicama. Prema tome, zaključak Općeg suda u pogledu neprimjenjivosti spornih uredbi u državama članicama koje nisu uvele te aplikacije i usluge protivan je njihovu tekstu i namjeri Komisije prilikom njihova donošenja.

6 Presuda od 12. veljače 2015., Parlament/Vijeće (C-48/14, EU:C:2015:91, t. 45. i navedena sudska praksa).

7 Obrazloženje Komisije od 15. svibnja 2013. o Delegiranoj uredbi br. 885/2013, C(2013) 2549 *final*, i obrazloženje Komisije od 15. svibnja 2013. o Delegiranoj uredbi br. 885/2013, C(2013) 2550 *final*.

26. Smatram da taj argument valja odbiti kao neosnovan. S jedne strane, kako je istaknula Komisija, sporne uredbe ne sadržavaju nijednu odredbu kojom se izričito utvrđuje takva obveza uvođenja aplikacija i usluga ITS-a.

27. S druge strane, iz članka 1. svake od tih uredbi i članka 5. stavka 1. Direktive 2010/40 može se zaključiti da se primjenjuju u državi članici tek nakon što je ta država članica odlučila uvesti aplikacije i usluge ITS-a.

28. Naime, u članku 1. svake od navedenih uredbi navedeno je da su određene specifikacije utvrđene „u skladu s Direktivom [2010/40]". Člankom 5. stavkom 1. te direktive propisano je da obveza država članica da donesu potrebne mjere za primjenu specifikacija koje je donijela Komisija „ne dovodi u pitanje pravo svake države članice da sama odluči o uvođenju takvih aplikacija i usluga na svom području".

29. Iz usporedne analize tih odredbi proizlazi da su spornim uredbama utvrđene određene specifikacije, ali da time nije dovedeno u pitanje pravo svake države članice da sama odluči o uvođenju aplikacija i usluga ITS-a na svojem području. Također podsjećam da te uredbe dopunjuju Direktivu 2010/40, kako je to Opći sud istaknuo u točki 40. pobijane presude, i ne sadržavaju nijednu odredbu kojom se izmjenjuje doseg članka 5. stavka 1. te direktive, kako je također valjano istaknuo Opći sud u točki 41. te presude.

30. Smatram da nije potrebno ispitivati obrazloženja što se tiče spornih uredbi jer iz njihova teksta nedvojbeno proizlazi značenje prethodno navedenih odredbi.

31. Međutim, podredno ističem da ta obrazloženja sadržavaju usporedbu nekoliko opcija koje uključuju uvođenje aplikacija i usluga ITS-a u određenim ili svim državama članicama. Točno je da Komisija u svakom od navedenih obrazloženja zaključuje, nakon usporedne analize troškova i koristi tih opcija, da uvođenje aplikacija i usluga ITS-a u svim državama članicama predstavlja bolju opciju. Međutim, nijedan element ne ukazuje na to da je ta opcija zaista provedena u prijedlozima uredbe koje je podnijela Komisija. U tom je pogledu obrazloženjem koje se odnosi na Delegiranu uredbu br. 886/2013 utvrđeno da je „Direktivom [2010/40] predviđeno šest prioritetnih mjera za donošenje specifikacija te, *po potrebi*, njihovo obvezno uvođenje"[8]. Čini mi se da to pojašnjenje ukazuje na činjenicu da Komisija prilikom donošenja te uredbe nije imala namjeru nametnuti obvezu uvođenja aplikacija i usluga ITS-a.

32. Prema tome, smatram da iz obrazloženja koja se odnose na sporne uredbe nije moguće zaključiti da je Komisija donošenjem tih uredbi namjeravala državama članicama nametnuti obvezu uvođenja aplikacija i usluga ITS-a.

33. Iz prethodno navedenog proizlazi da Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 39. do 43. pobijane presude presudio da spornim uredbama državama članicama nije nametnuta obveza uvođenja aplikacija ili usluga ITS-a.

34. Kao drugo, Češka Republika kritizira točku 40. pobijane presude tvrdeći da je Opći sud pogrešno presudio da neprimjenjivost spornih uredbi u određenim državama članicama ne mora biti izričito navedena u tim uredbama jer ta neprimjenjivost proizlazi iz Direktive 2010/40. Time je Opći sud presudio da zaključak o primjenjivosti delegiranih akata valja donijeti na temelju tumačenja temeljnog zakonodavnog akta, a ne na temelju teksta tih akata.

8 Obrazloženje Komisije od 15. svibnja 2013. o Delegiranoj uredbi br. 885/2013, C(2013) 2550 *final*, str. 3. (moje isticanje).

35. Češka Republika dodaje da se izričiti sadržaj delegiranog akta koji je protivan temeljnom zakonodavnom aktu ne može ispraviti tumačenjem delegiranog akta u skladu s temeljnim zakonodavnim aktom. Takvo dosljedno tumačenje moguće je samo pod uvjetom da nije *contra legem*, odnosno ako niži pravni tekst omogućuje takvo tumačenje.

36. Smatram da Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 40. pobijane presude presudio da sporne uredbe valja tumačiti s obzirom na temeljni akt, odnosno Direktivu 2010/40. Smatram da ta metoda tumačenja proizlazi iz odnosa između temeljnog zakonodavnog akta, kojim su, među ostalim, utvrđeni ključni elementi zakonodavnog okvira, i delegiranog akta, kojim Komisija može dopuniti ili izmijeniti određene elemente tog zakonodavnog akta koji nisu ključni na temelju članka 290. UFEU-a. U tom je pogledu Sud već imao priliku utvrditi da se dodjelom delegirane ovlasti žele donijeti pravila koja čine dio zakonodavnog okvira, kako je definiran temeljnim zakonodavnim aktom [9]. Primjerice, u okviru ovog predmeta očito je da pojam „specifikacije”, koji se koristi u spornim uredbama, valja tumačiti s obzirom na definiciju tog pojma navedenu u članku 4. točki 17. Direktive 2010/40 [10].

37. Osim toga, Opći sud nije tumačio sporne uredbe *contra legem* jer se ni iz jedne odredbe tih uredbi ne može zaključiti da je njima državama članicama nametnuta obveza uvođenja aplikacija i usluga ITS-a [11].

38. Kao treće, Češka Republika ističe da pobijana presuda stavlja države članice u nesiguran pravni položaj kada primjenjuju delegirani akt jer se ne mogu pouzdati u izričite odredbe tog akta kako bi utvrdile odredbe koje se primjenjuju na njih i obveze koje proizlaze iz tih odredbi. Države članice u praksi su obvezne podnijeti tužbu za poništenje u roku utvrđenom u članku 263 UFEU-a ako iz odredbi delegiranog akta proizlazi da njegovo područje primjene prekoračuje ono što je predviđeno temeljnim zakonodavnim aktom. Naime, ako ne podnesu takvu tužbu za poništenje, države članice gube mogućnost osporavanja zakonitosti delegiranog akta u slučaju da Komisija pokrene postupak zbog povrede obveza na temelju članka 258. UFEU-a [12].

39. Taj argument valja odbiti jer se opet temelji na pogrešnoj pretpostavci da je odredbama spornih uredbi državama članicama nametnuta obveza uvođenja aplikacija i usluga ITS-a protivno članku 5. stavku 1. Direktive 2010/40 [13].

40. Dodajem da je na državama članicama da ocijene premašuje li područje primjene delegiranog akta ono što je predviđeno temeljnim zakonodavnim aktom te da, po potrebi, pokrenu tužbu za poništenje u roku utvrđenom u članku 263. UFEU-a. To ograničenje, koje proizlazi iz ustroja pravnih lijekova pred sudom Unije, ne može se smatrati povredom načela pravne sigurnosti, kako ga tumači Sud [14].

41. Budući da Češka Republika nije iznijela nijedan drugi argument kojim dokazuje postojanje povrede načela pravne sigurnosti, prvi žalbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

9 Presuda od 17. ožujka 2016., Parlament/Komisija (C-286/14, EU:C:2016:183, t. 30. i navedena sudska praksa).

10 Primjerice, Sud je primijenio takvo tumačenje s obzirom na temeljni akt u presudi od 3. travnja 2014., Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, t. 33. i 34.).

11 Vidjeti točke 26. do 29. ovog mišljenja.

12 Presuda od 18. listopada 2012., Komisija/Češka Republika, C-37/11, EU:C:2012:640, t. 46. do 48.

13 Vidjeti točke od 26. do 29. ovog mišljenja.

14 Vidjeti točku 23. ovog mišljenja.

### *B – Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 13. stavka 2. UEU-a u vezi s člankom 290. UFEU-a*

42. Republika Češka drugim žalbenim razlogom tvrdi da je Opći sud povrijedio članak 13. stavak 2. UEU-a i članak 290. UFEU-a kada je u točki 63. pobijane presude presudio da Komisija prilikom donošenja delegiranih akata nije ograničena izričitim dosegom ovlaštenja, kako je utvrđen temeljnim zakonodavnim aktom.

43. Ta navodna pogreška koja se tiče prava čini nevaljanim ispitivanje, u točkama 45. do 63. pobijane presude, drugog dijela prvog tužbenog razloga za poništenje, u kojem je Opći sud presudio da Komisija nije prekoračila ovlaštenja koja su joj dodijeljena Direktivom 2010/40 kada je od država članica zahtijevala da imenuju nepristrano i neovisno nadzorno tijelo koje će paziti na poštovanje zahtjeva utvrđenih spornim uredbama.

44. Prema mišljenju Češke Republike, ovlaštenje za donošenje općih nezakonodavnih akata dodijeljeno Komisiji člankom 290. UFEU-a predstavlja iznimku od općeg pravila utvrđenog člankom 13. stavkom 2. UEU-a, koje prema tome valja strogo tumačiti. Komisija pak smatra da mogućnost da joj se dodijeli delegirana ovlast ne predstavlja iznimku koju treba strogo tumačiti, nego ustavnu mogućnost koja je zakonodavcu pružena člankom 290. UFEU-a.

45. Međutim, ipak valja riješiti to teorijsko pitanje u svrhu odbijanja pet argumenata koje je Češka Republika iznijela u prilog tom drugom žalbenom razlogu.

46. Kao prvo, Opći sud pogrešno je u točki 58. pobijane presude presudio da ovlaštenje dodijeljeno Komisiji za donošenje delegiranih akata nije ograničeno na aspekte koji su izričito utvrđeni u članku 6. Direktive 2010/40, nego da se također može odnositi na izvršenje bilo koje druge odredbe te direktive. Prema mišljenju Češke Republike, ovlaštenje predviđeno člankom 6. stavkom 1. Direktive 2010/40 treba biti predmet strogog tumačenja, u smislu da je ograničeno na vrste odredbi navedene u članku 6. stavku 4. navedene direktive.

47. U tom pogledu ističem da se ovlaštenje dodijeljeno Komisiji ne temelji na članku 6. Direktive 2010/40, nego na članku 7. te direktive. Komisija na temelju tog članka donosi delegirane akte „u skladu s relevantnim odredbama ove Direktive, posebno člankom 6. i Prilogom II.”. Prema tome, Opći sud valjano je presudio da ovlaštenje dodijeljeno Komisiji nije ograničeno na aspekte izričito utvrđene u članku 6. navedene direktive.

48. U svakom slučaju dodajem da je člankom 6. stavkom 4. točkom (c) Direktive 2010/40 Komisiji pružen dostatni pravni temelj za to da predvidi da države članice moraju imenovati nadzorno tijelo iz razloga navedenih u točkama 58. do 65. ovog mišljenja. Prema tome, hipotetska pogreška koja se tiče prava koju je u tom pogledu počinio Opći sud nije bitna jer Komisija ima pravo predvidjeti imenovanje nacionalnog nadzornog tijela čak i pod pretpostavkom da ovlaštenje mora biti ograničeno na aspekte koji su izričito utvrđeni u članku 6. stavku 4. Direktive 2010/40 [15].

49. Kao drugo, Češka Republika tvrdi da je Opći sud u točki 63. pobijane presude pogrešno presudio da Komisija može donijeti pravila koja prekoračuju okvir ovlaštenja ako to smatra potrebnim. Prema mišljenju Češke Republike, ovlast dodijeljena Komisiji mora biti ograničena na ono što je zakonodavac Unije smatrao potrebnim kada je definirao ovlaštenje Komisije u temeljnom zakonodavnom aktu.

15 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, pogreška koja se tiče prava nije bitna ako se odnosi na razloge čije poništenje ne može dovesti do poništenja pobijane presude. Vidjeti u tom smislu presude od 24. listopada 2002., Aéroports de Paris/Komisija (C-82/01 P, EU:C:2002:617, t. 41. i 67. i navedena sudska praksa); od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 148. i navedena sudska praksa), kao i od 9. srpnja 2015., InnoLux/Komisija (C-231/14 P, EU:C:2015:451, t. 83.).

50. Stranke su se na raspravi također izjasnile o mogućnosti da je Opći sud u točki 63. pobijane presude pogrešno presudio da je potreba za imenovanjem nacionalnih nadzornih tijela obuhvaćena takozvanom „subjektivnom” marginom prosudbe Komisije.

51. Prema tome, smatram da je ispitivanje tog drugog argumenta potrebno podijeliti u dva dijela, koji se odnose na moguću dodjelu subjektivne margine prosudbe Komisiji odnosno na mogućnost da je Komisija prekoračila ograničenja delegiranja dodijeljenog Direktivom 2010/40.

52. S jedne strane, ne mogu podržati tezu prema kojoj je Opći sud u točki 63. pobijane presude priznao postojanje subjektivne margine prosudbe Komisije.

53. Čini mi se neospornim da se pitanje je li Komisija prekoračila svoje delegirane ovlasti treba ispitati objektivno, na temelju odredbi kojima se utvrđuje delegiranje ovlasti u temeljnom zakonodavnom aktu. Naime, člankom 290. stavkom 1. drugom rečenicom UFEU-a predviđeno je da su ciljevi, sadržaj, opseg i trajanje delegiranja ovlasti izričito utvrđeni u zakonodavnim aktima. Osim toga, člankom 290. stavkom 2. prvom rečenicom UFEU-a propisano je da se zakonodavnim aktima izričito utvrđuju uvjeti koji vrijede za navedeno delegiranje ovlasti [16].

54. Prema tome, Komisija je ispravno istaknula da u izvršenju delegiranih ovlasti raspolaže više ili manje širokom marginom prosudbe, ovisno o tome što zakonodavac u vezi s tim odluči u tom aktu, pri čemu se podrazumijeva da se delegiranje može odnositi samo na elemente temeljnog zakonodavnog akta koji nisu ključni. Smatram da je potvrda tog tumačenja članka 290. UFEU-a dostupna u točki 32. presude od 16. srpnja 2015., Komisija/Parlament i Vijeće, u kojoj je Sud presudio da zakonitost izbora zakonodavca Unije da Komisiji dodijeli delegiranu ovlast ovisi samo o tome imaju li akti koje je ta institucija pozvana donijeti opću primjenu i dopunjuju li ili mijenjaju elemente zakonodavnog akta koji nisu ključni, a ne o postojanju ili opsegu margine prosudbe koja je dodijeljena Komisiji [17].

55. Opći sud proveo je u točkama 50. do 60. pobijane presude objektivnu ocjenu. Naime, Opći sud upravo na temelju ispitivanja relevantnih odredbi Direktive 2010/40, konkretnije, članka 4. točke 17., članaka 5. do 7., kao i Priloga II., zaključuje u točki 62. te presude da je Komisija imala ovlast da u spornim uredbama utvrdi postupak ocjene sukladnosti na način da državama članicama, koje moraju zajamčiti provedbu specifikacija, nametne obvezu imenovanja tijela zaduženog za nadzor nad time poštuju li gospodarski subjekti te specifikacije.

56. Isto tako, Opći sud nije počinio pogrešku kada je potom u točki 63. pobijane presude presudio da nije potrebno izričito ovlaštenje i da je dovoljno da Komisija, koja raspolaže marginom prosudbe, *kako objektivno proizlazi iz prethodno navedenih odredbi Direktive 2010/40*, ocijeni da je imenovanje takvog tijela potrebno kako bi se zajamčilo ispunjenje ciljeva usklađenosti, interoperabilnosti i kontinuiteta. Drugim riječima, kako je istaknula na raspravi, Komisija je izabrala između nekoliko mogućnosti koje je imala unutar okvira utvrđenog Direktivom 2010/40, a osobito načelima utvrđenima u Prilogu II. toj direktivi.

57. Drugim riječima, točka 63. pobijane presude ne može se ocjenjivati samostalno, u smislu da je Opći sud priznao subjektivnu marginu prosudbe Komisije. Margina prosudbe Komisije na koju se poziva Opći sud objektivne je naravi jer proizlazi iz odredbi Direktive 2010/40, kojima je utvrđeno delegiranje ovlasti te čiji je doseg ispitan u točkama 50. do 62. te presude.

16 Vidjeti u tom pogledu presudu od 17. ožujka 2016., Parlament/Komisija (C-286/14, EU:C:2016:183, t. 30. i 31.).
17 C-88/14, EU:C:2015:499.

58. S druge strane, smatram da je Opći sud u točkama 45. do 67. pobijane presude valjano presudio da Komisija nije prekoračila ograničenja delegiranja ovlasti dodijeljenog Direktivom 2010/40 kada je donijela članak 8. stavak 1. Delegirane uredbe br. 885/2013 i članak 9. stavak 1. Delegirane uredbe br. 886/2013, kojima je predviđeno imenovanje nepristranog i neovisnog nadzornog tijela.

59. Smatram da članak 6. stavak 4. točka (c) te direktive u vezi s ovlaštenjem predviđenim člankom 7. stavkom 1. navedene direktive Komisiji pružaju dostatni pravni temelj za donošenje tih dviju odredbi.

60. Na temelju članka 6. stavka 4. točke (c) Direktive 2010/40, specifikacija obuhvaća, gdje je to primjenjivo te ovisno o području na koje se odnosi, „organizacijske odredbe koje opisuju postupovne obveze različitih dionika”.

61. Prema tome, potrebno je provjeriti, s jedne strane, predstavljaju li članak 8. stavak 1. Delegirane uredbe br. 885/2013 i članak 9. stavak 1. Delegirane uredbe br. 886/2013 „organizacijske odredbe” te, s druge strane, „opisuju [li] postupovne obveze različitih dionika”.

62. Smatram da je teško osporiti, s jedne strane, da su odredbe predviđene tim dvama člancima „organizacijske” naravi jer se njima organizira postupak u svrhu ocjene sukladnosti sa zahtjevima predviđenima svakom od spornih uredbi.

63. S druge strane, također je neosporno da su tim odredbama utvrđene postupovne obveze dionika [18]. Dakle, člankom 8. stavkom 2. Delegirane uredbe br. 885/2013 svi su pružatelji usluga obvezni imenovanim tijelima podnijeti izjavu o sukladnosti sa zahtjevima iz članaka 4. do 7. te uredbe. Sukladno članku 9. stavku 2. Delegirane uredbe br. 886/2013, operatori cestovnog prometa, pružatelji usluga te radijski i televizijski nakladnici posvećeni prometnim informacijama imenovanim tijelima moraju dati svoje identifikacijske podatke i opis usluge informiranja koju pružaju. Ti dionici također moraju podnijeti izjavu o sukladnosti sa zahtjevima iz članaka 3. do 8. te uredbe.

64. Obvezu imenovanja nepristranog i neovisnog nadzornog tijela valja ocjenjivati s obzirom na te okolnosti. Naime, imenovanje takvog tijela predstavlja organizacijski element neodvojiv od dobrog funkcioniranja postupaka ocjenjivanja utvrđenih prethodno navedenim odredbama. Ta tijela moraju, među ostalim, nasumično provjeravati ispravnost deklaracija koje podnose dionici te zahtijevati dokaze sukladnosti sa zahtjevima predviđenima spornim uredbama, kao i podnositi izvješća mjerodavnim nacionalnim vlastima o predanim izjavama i o rezultatima njihovih nasumičnih provjera [19]. Radi iscrpnosti dodajem da mi se čini da je imenovanje takvog tijela u skladu s načelima utvrđenima Prilogom II. Direktivi 2010/40, a osobito načelima učinkovitosti i proporcionalnosti.

65. Prema tome, smatram da su člankom 8. Delegirane uredbe br. 885/2013 i člankom 9. Delegirane uredbe br. 886/2013 predviđene „organizacijske odredbe koje opisuju postupovne obveze različitih dionika” u smislu članka 6. stavka 4. točke (c) Direktive 2010/40, uključujući obvezu imenovanja nepristranog i neovisnog nadzornog tijela predviđenu stavkom 1. tih članaka.

66. Podredno, ako bi se smatralo da članak 6. stavak 4. točka (c) Direktive 2010/40 Komisiji ne pruža dostatni pravni temelj za donošenje prethodno navedenih odredbi, smatram da članak 4. točka 17. i članak 6. stavak 1. te direktive zajedno s ovlaštenjem predviđenim člankom 7. stavkom 1. navedene direktive predstavljaju takav pravni temelj.

18 Pojam dionika nije definiran Direktivom 2010/40. Međutim, u uvodnoj izjavi 18. među glavnim dionicima spomenuti su, među ostalim, pružatelji usluga ITS-a, prijevoznici i upravitelji objekata.

19 Vidjeti članak 8. stavak 3. Delegirane uredbe br. 885/2013 i članak 9. stavak 3. Delegirane uredbe br. 886/2013.

67. Naime, člankom 4. točkom 17. Direktive 2010/40 pojam specifikacije definiran je osobito široko, kao „obvezujuća mjera o utvrđivanju odredaba koje sadrže zahtjeve, postupke ili *bilo kakva druga relevantna pravila*" (moje isticanje). Osim toga, člankom 6. stavkom 1. te direktive propisano je da Komisija donosi specifikacije potrebne kako bi se osigurala usklađenost, interoperabilnost i kontinuitet pri uvođenju i operativnoj uporabi ITS-a za prioritetne mjere. Ponovno ističem da mi se čini da u članku 6. stavku 4. te direktive nije naveden iscrpni popis vrsti specifikacija koje može donijeti Komisija.

68. Smatram da iz usporedne analize članka 4. točke 17., članka 6. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Direktive 2010/40 proizlazi da je Komisija bila ovlaštena predvidjeti imenovanje nepristranog i neovisnog nadzornog tijela i stoga donijeti članak 8. stavak 1. Delegirane uredbe br. 885/2013 i članak 9. stavak 1. Delegirane uredbe br. 886/2013 [20].

69. Iz prethodno navedenog proizlazi da drugi argument na koji se poziva Češka Republika valja odbiti kao neosnovan.

70. Kao treće, Češka Republika tvrdi da utvrđenja Općeg suda u točkama 47. do 49. pobijane presude, koja se odnose na široku marginu prosudbe kojom Komisija raspolaže radi dopunjavanja propisa na temelju članka 290. UFEU-a, nisu u skladu s presudom od 16. srpnja 2015., Komisija/Parlament i Vijeće [21].

71. Podsjećam da je u Sud u točki 32. potonje presude presudio da ni postojanje ni opseg diskrecijske ovlasti koja je Komisiji dodijeljena nisu relevantni za odlučivanje potpada li akt koji Komisija treba donijeti pod članak 290. ili članak 291. UFEU-a [22].

72. S obzirom na tu sudsku praksu, smatram da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 49. pobijane presude odlučio da Komisija raspolaže širokom marginom prosudbe kada dopunjuje propis na temelju članka 290. UFEU-a.

73. Međutim, ta pogreška koja se tiče prava nije bitna ako se odnosi na razloge čije poništenje ne može dovesti do poništenja pobijane presude [23]. Naime, kao što sam naveo u točkama 52. do 69. ovog mišljenja, Opći sud proveo je u okviru ispitivanja drugog dijela prvog tužbenog razloga za poništenje objektivnu ocjenu postojanja mogućnosti da je Komisija prekoračila ovlaštenje predviđeno Direktivom 2010/40. Ta je objektivna ocjena, koja ne sadržava pogrešku koja se tiče prava, dovoljna za odbijanje tog drugog dijela.

74. Kao četvrto, Češka Republika ističe da je člankom 5. stavkom 1. Direktive 2010/40 državama članicama, a ne Komisiji, omogućen izbor sredstava koje mogu upotrijebiti kako bi zajamčile primjenu specifikacija. Dakle, ovlaštenje dodijeljeno Komisiji za donošenje delegiranih akata ne može se tumačiti na način kojim bi se ugrozila ta ovlast država članica. Dodaje da je zakonodavac Unije taj aspekt smatrao ključnim elementom koji, prema tome, ne može biti predmet delegiranog akta, sukladno članku 290. UFEU-a.

75. Imam sumnje u pogledu dopuštenosti tog argumenta jer Češka Republika precizno ne navodi dijelove obrazloženja pobijane presude koje osporava, kako je to propisano člankom 169. stavkom 2. Poslovnika Suda.

20 U skladu s člankom 5. stavkom 1. Direktive 2010/40, države članice moraju donijeti potrebne mjere za primjenu specifikacija koje je donijela Komisija, sukladno članku 6. te direktive. Vidjeti točku 76. ovog mišljenja.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

22 Vidjeti točku 544. ovog mišljenja.

23 Vidjeti sudsku praksu navedenu u bilješci 15. ovog mišljenja.

76. U svakom slučaju, taj je argument neosnovan. Naime, u skladu s člankom 5. stavkom 1. Direktive 2010/40, države članice moraju samo donijeti potrebne mjere za primjenu specifikacija koje je donijela Komisija, sukladno članku 6. te direktive. Odnosno, kako sam naveo u točkama 58. do 69. ovog mišljenja, Komisija je ovlaštena donijeti postupovne specifikacije kao što su članak 8. Delegirane uredbe br. 885/2013 i članak 9. Delegirane uredbe br. 886/2013, uključujući obvezu imenovanja nepristranog i neovisnog nadzornog tijela. Prema tome, države članice moraju u skladu s člankom 5. stavkom 1. Direktive 2010/40 poduzeti potrebne mjere kako bi se ta specifikacija poštovala.

77. Kao peto, Češka Republika tvrdi da je Opći sud u točkama 60. i 61. pobijane presude pogrešno presudio da članak 5. stavak 1. i članak 6. stavak 6. Direktive 2010/40 potvrđuju tezu da Komisija ima ovlast predvidjeti imenovanje nacionalnog nadzornog tijela.

78. Što se tiče argumenta koji se temelji na povredi članka 5. stavka 1. Direktive 2010/40, smatram da je neosnovan iz razloga navedenog u točki 76. ovog mišljenja.

79. Osim toga, Češka Republika tvrdi da se članak 6. stavak 6. te direktive odnosi samo na ocjenjivanje sukladnosti u skladu s Odlukom br. 768/2008/EZ[24] i da takvo ocjenjivanje nije predviđeno nijednom odredbom spornih uredbi.

80. Smatram da je ovaj argument osnovan. Naime, člankom 2. navedene odluke utvrđen je zajednički okvir općih načela i referentnih odredaba potrebnih za sastavljanje zakonodavstva Unije, kojim se usklađuju uvjeti trgovanja proizvodima. Sporne uredbe ne odnose se na trgovanje proizvodima. Prema tome, Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 61. pobijane presude presudio da je člankom 6. stavkom 6. Direktive 2010/40 potvrđena teza da je Komisija ovlaštena propisati imenovanje nepristranog i neovisnog nadzornog tijela, poput onog predviđenog člankom 8. Delegirane uredbe br. 885/2013 i člankom 9. Delegirane uredbe br. 886/2013.

81. Međutim, ta pogreška koja se tiče prava nije bitna zbog razloga navedenih u točki 73. ovog mišljenja.

82. Iz prethodno navedenog proizlazi da drugi žalbeni razlog na koji se poziva Češka Republika valja odbiti kao neosnovan.

### *C – Treći žalbeni razlog, koji se temelji na povredama postupka koje je počinio Opći sud*

83. Češka Republika trećim i posljednjim žalbenim razlogom tvrdi da je Opći sud počinio povrede postupka jer je iskrivio ili zanemario određene argumente koje je iznijela Češka Republika.

84. Kao prvo, Opći sud pogrešno je u točki 39. pobijane presude pogrešno utvrdio da su se Češka Republika i Komisija složile u pogledu činjenice da odredbe spornih uredbi nisu primjenjive osim ako država članica ne odluči uvesti aplikacije i usluge ITS-a na svojem području. Češka Republika ističe da je u svojim replikama podnesenima Općem sudu navela da joj takvo tumačenje tih uredbi odgovara, ali da za to ne pronalazi nikakvu potvrdu u navedenim uredbama.

85. Kao što je istaknula Komisija, taj argument valja odbiti jer se temelji na pogrešnom tumačenju točke 39. pobijane presude. Naime, Opći sud utvrdio je da među strankama postoji suglasnost u pogledu tumačenja Direktive 2010/40, prema kojem sporne uredbe nisu primjenjive ako nisu uvedene aplikacije i usluge ITS-a, a ne u pogledu tumačenja samih spornih uredbi.

24 Odluka Europskog parlamenta i Vijeća od 9. srpnja 2008. o zajedničkom okviru za stavljanje na tržište proizvoda i o stavljanju izvan snage Odluke Vijeća 93/465/EEZ (SL 2008., L 218, str. 82.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 115.)

86. Osim toga, ističem da je Opći sud pažljivo ispitao i odbio, u točkama 35. do 44. pobijane presude, argument Češke Republike prema kojem je spornim uredbama nametnuta obveza uvođenja aplikacija i usluga ITS-a. Prema tome, taj je argument neosnovan.

87. Kao drugo, Opći sud zanemario je argument Češke Republike prema kojem je Komisija u obrazloženjima koja se odnose na sporne uredbe izričito navela da namjerava nametnuti obvezu uvođenja aplikacija i usluga ITS-a u svim državama članicama.

88. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, obveza obrazlaganja presuda, koju Opći sud ima na temelju članka 36. i članka 53. prvog stavka Statuta Suda Europske unije, njemu ne nalaže da pruži obrazloženje kojim bi se, iscrpno i pojedinačno, osvrnuo na sve tvrdnje koje su iznijele stranke u sporu. Obrazloženje stoga može biti implicitno pod uvjetom da se njime zainteresiranim osobama omogućava da saznaju razloge zbog kojih su odnosne mjere poduzete, a Sudu da raspolaže s dovoljno elemenata za izvršavanje svojeg sudskog nadzora [25].

89. U točkama 35. do 44. pobijane presude Opći sud jasno je iznio razloge zbog kojih je zaključio da obvezujućim odredbama spornih uredbi državama članicama nije nametnuta obveza uvođenja aplikacija i usluga ITS-a, čime je ispunio svoju obvezu obrazlaganja. Prema tome, Opći sud mogao je legitimno smatrati da nije potrebno precizno navesti razloge zbog kojih taj zaključak također proizlazi iz neobvezujućeg sadržaja Komisijinih obrazloženja [26].

90. Kao treće, Opći sud zanemario je, osobito u okviru ocjene drugog tužbenog razloga za poništenje u točkama 69. do 75. pobijane presude, argument Češke Republike prema kojem organizacija djelatnosti nadzora na nacionalnoj razini u načelu predstavlja ključni element, čije se uređenje prema tome ne može povjeriti Komisiji na temelju članka 290. UFEU-a.

91. Smatram da je Opći sud ispitao taj argument u točkama 72. i 73. pobijane presude kada je presudio da Komisija, time što je donijela članak 8. stavak 1. Delegirane uredbe br. 885/2013 i članak 9. stavak 1. Delegirane uredbe br. 886/2013., nije prekoračila ovlaštenje koje joj je dodijeljeno Direktivom 2010/40 i nije dopunila ili izmijenila njezin ključni element.

92. Iz prethodno navedenog proizlazi da treći žalbeni razlog na koji se poziva Češka Republika valja odbiti kao neosnovan.

93. Prema tome, žalbu valja u cijelosti odbiti kao neosnovanu. Osim toga, budući da je Komisija postavila takav zahtjev, Češkoj Republici valja naložiti snošenje troškova.

## VI – Zaključak

94. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da:

– odbije žalbu i

– Češkoj Republici naloži snošenje troškova.

25 Presuda od 27. listopada 2011., Autriche/Scheucher-Fleisch i dr. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, t. 104. i navedena sudska praksa), kao i presuda od 8. ožujka 2016., Grčka/Komisija (C-431/14 P, EU:C:2016:145, t. 38. i navedena sudska praksa).

26 Vidjeti u tom pogledu točke 31. i 322. ovog mišljenja.